

teekening er maar in gedachten mee illustreeren.

De avond daalde. Wij snuffelden het dal door op de boerderij aan. In de luwte van een half verrotte wilg stonden bloeiende Pinksterbloemen en Wollegras. Op een walletje Groot-Hoefblad en zoo'n kleine Veronica.

Wij haalden onze fietsen, het boerenzootje ging weetgierig naar onze „bleumkes“ kijken en in vlugge vaart ging het op Denekamp aan.

Onze excursie naar den „Alt-Steden“ berg had ons veel genot verschaft.

Denekamp.

J. B. BERNINK.

VOORJAAR.

„Heer wind, wat zijt gij onbeleefd,
Gij blaast, dat er mijn huis van beeft!“

Zoo zou ik haast Gouverneur nazingen in mijn huis, dat terdege blootgesteld is aan den wind.

Maar als ik naar buiten ga, dan zie ik wat de wind rondom mijn huis volbrengt.

Groote schoonmaak houdt hij vóór Paschen!

Uit de oude linden komt al het doode hout los; lucht komt er in het fijne takkenstelsel, lucht en ruimte voor nieuwe loten; licht en ruimte

voor het ontbotten der knoppen in voorjaarszon.

Onder de hooge populieren ligt het vol met de gele, geringde, nog taaie, doode takjes; de kruinen zwiepen onrustbarend heên en weer en een enkele spreeuw zit in de allerhoogste top te schommelen en te balanceeren op acrobatische wijze.

Onbeleefd de wind, als hij vlak langs je heen snijdt om de hoek van het huis, koud en guur; maar daar stoort hij zich niet aan, hij doet gezond, heilzaam werk; het oude, het dorre moet weggevaagd — desnoods gekraakt, gescheurd — onbuigzaam, onmeêdoogend doet hij zijn werk, zijn nuttig verlossingswerk, opdat het jong, het wachtend leven kan ontspruiten.

En dan de regens, de kletsregens der laatste dagen, die de gronden drenkten, de worteltjes nieuwe levenssappen toezonden. Bij den dag wordt alles groener; één dag zonneshijn, warme verkwikkende lentezon en het voorjaarsgroen springt uit de botten.

Zoover ik zien kan in de verte, overal is er reeds een eerst lentewaasje.

De groote kastanjelaan teekent geheel groen af, enkele boomen zijn al haast volkomen uit.

Achter dit groen steekt de oude, St. Vitustoren van Naarden's kerk als historische achtergrond af.

De pruimeboomen staan wit-bebloesemd tegen het jonge wilgenloof uit; verderop bloeien de roze perzikken en enkele grootbloemige perebloesems.

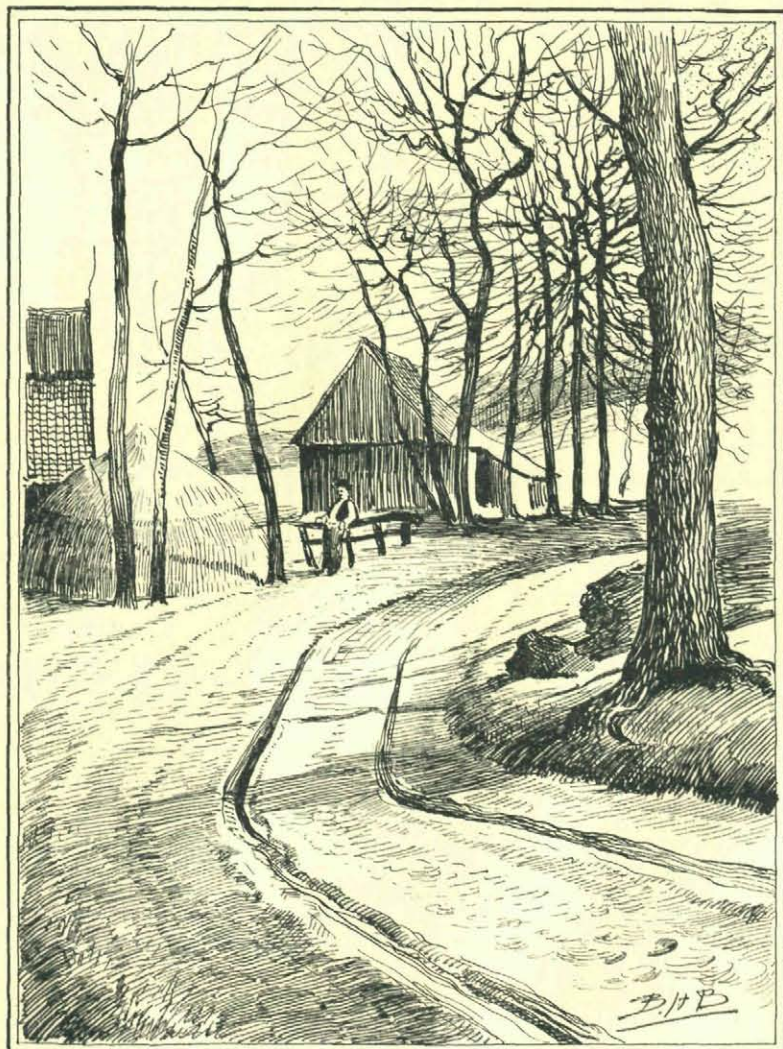
Velden vol gezond blauw-achtig groen winterkoren en weilanden, waarin de talloze molshoopen geslecht zijn, staan nu vol madeliefjes; één zonnestraaltje en ook zij kruipen uit hun rose kraagje te voorschijn.

De vroege voorjaarsdagen brachten ook de lentebloemen vroeger dan anders, zoodat tegelijk bloeien om huis heerlijke bossen goudgele narcissen in allerlei soorten; roode en gele tulpen, die kleur aanbrenge, witte primulas en violen, welriekende muurbloemen en wilde viooltjes.

Forsch staan de planten der irissen, spireas, pioenrozen, akeleien, doricums, heel de heerlijke bent der overblijvende bloeiende planten, die telken jare zoo trouw wederkeeren en zoo weinig zorg behoeven.

Nog een groot aantal, als lelies, chrysanthen, lelietjes der dalen werken zich overal uit den grond, haast iedere dag een nieuwe ontdekking.

Op de akkers rondom is men druk in de weer; het veld is terdege bewerkt, want er komen teelt planten in, de zoogenaamde „moederplanten“ worden hier uitgezet voor de zaadcultuur der beetwortelen

De „schop“. (Zie pag. 223.)

en hiertoe moet met zorg te werk gegaan worden.

Eerst ruigmest en kunstmest is er op de akkers gebracht, daarna is het land diep omgeploegd. De twee bruinen voor de zware ploeg, die de diepe vore trekt, de mooie sterke vos volgt met de kleine ploeg, de „wroeter“ zooals het werkvolk zegt, om den ondergrond los te maken waar de wortels in moeten dringen.

Nadat het land glad geëgd is, wordt het in rechthoeken verdeeld, ieder van ongeveer vier vierkante voet. Dit geschiedt door een groote soort hark, waarvan de tanden onderling twee voet van één zijn; door middel van dit werktuig worden eerst overlans lijnen over het veld getrokken, welke later dwars doorsneden worden. Op het kruispunt van iedere rechthoek wordt nu met een stevige driehoekige schop, waaraan een poothout bevestigd is, gleuven in den grond gestoken.

De beetwortelen, waaruit de besten door een nauwkeurige en langdurige selectie gekozen zijn, worden ondertusschen met een hakmes overlans doorgesneden.

Deze helften worden ieder voor zich in de gemaakte gaten gestoken, die zachtjes aangetrapt worden.

De haarworteltjes vormen zich aan de gave buitenzijde der biet, terwijl het loof weer boven aan den kop ontspruit.

Deze planten worden nu de zaadwinners voor een volgend geslacht, doch eer ze zoover zijn moet er nog veel en druk gearbeid worden om het land schoon te houden, zoodat ze zich tot forsche, gezonde planten kunnen ontwikkelen, die deugdelijk zaad voortbrengen.

Koud en guur is het hier in den wind, maar

Bosch-Geelster. (Zie pag. 224.)

welgemoed zijn de arbeiders aan het werk, trotsch op hun handenarbeid, allen een welwillend woord over voor hen, die belangstellen in hun werk.

De *Caltha palustris*, de Gooische slootplant bij uitnemendheid, staat als groote gele ruike overal langs de slooten en de

wilde irissen ontwikkelen hun forsche bladscheden als een belofte voor den zomer!

A. F. DUDOK VAN HEEL.

OP DE SCHORREN.

De schorren, gorzen of kwelders — hoe men ze maar noemen wil — daar ben ik wat dikwijls al geweest. En met welke verschillende voornemens! Als Woensdag- of Zaterdagmiddag was aangebroken, dan maakten we ons al op bij het eind van den Zeedijk om „met de heele partij“ — alle jongens van de hoogste klas — in den goeden tijd, d. i. wanneer er eene *r* in den naam der maand was, „alukruiken“ te zoeken. Andere malen was de takken- of steenenlading het doel van ons bezoek, wat de werklieden aldaar veel last en ons menige keer een „gevoelige terechtwijziging“ bezorgde.

De weg om er te komen, leidde vast altijd langs de Buitenhaven. En geen wonder, daar waren uithouders en trossen om over heen te springen, honderd keer te vallen en

weer op te staan. Dan ging het over de Koopvaarderssluis, langs „t kuitje“ en voorbij de Oesterputten.

Nu bezoek ik weer 't Schor; want niet minder peripatethisch dan vroeger, heb ik geen lust altijd naar de duinen of 't Koegras in te gaan.

Naar 't Zwanenwater dan, zal menigeen denken. Nu,